

Arrest

nr. 272 914 van 19 mei 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 december 2021 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2021 nam de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot beëindiging van verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer

naam : M.

voornaam : A.

geboortedatum : [...]1985

geboorteplaats : T.

nationaliteit : Macedonië

ALIAS: V. V., geboren op [...]1988

R. P., geboren op [...]1987

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Het allereerste administratieve spoor van uw aanwezigheid in België dateert van 14.12.2008 toen een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld werd door de Politie van Antwerpen uit hoofde van een vechtpartij (AN.55.LB.153638/2008). Bij de controle op het politiebureau legde u een Kroatisch paspoort voor, niet voorzien van een geldig visum, op naam van R. P., geboren te P. op [...]1987, nationaliteit: Kroatië.

Uit de bevraging ANG blijkt dat er in 2008 en 2009 nog een aantal administratieve verslagen vreemdelingencontroles werden opgesteld, namelijk: AN.36.LB/15363508 uit hoofde van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren-dracht/vervoer; AN.11.LB/00759309 uit hoofde van zware diefstal en AN.36.L2/00193209 uit hoofde van wapen, munitie, onderdeel, toebehoren - bezit. Op 17.09.2009 werden er naar aanleiding van een vreemdelingencontrole (AN.17.L2/Q0193109) uit hoofde van zware diefstal vingerafdrukken genomen door de politie van Zwijndrecht waarbij u de naam opgaf van (...), geboren op 02.12.1988, nationaliteit: Litouwen.

Op 31.03.2010 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole op naam van M. A. opgesteld door de Politie BRUNAT. U werd op de luchthaven van Zaventem geïntercepteerd in de aankomsthal. U verklaarde dat u uw broer M. J. (geboren te T. op [...]1987, nationaliteit: Macedonië) kwam ophalen die aankomende passagier was uit Skopje via Belgrado. U deelde de politie mede reeds meer dan een jaar in het Rijk te verblijven. U was in het bezit van een paspoort van Macedonië met nummer A0489019 waaruit bleek dat u op 08.02.2010 Schengen binnen gekomen was via Praag. U stelde dat u recentelijk een nieuw paspoort gaan halen was zodoende dat er geen spoor meer was van uw vorig (illegaal) verblijf. Uw broer kwam volgens uw verklaringen enkel om documenten af te geven die u moesten helpen bij uw regularisatieaanvraag. Hij werd op 02.04.2010 gerepatriëerd naar Belgrado. U verklaarde een Poolse vriendin te hebben, O. I. U mocht beschikken zonder meer.

Op 21.06.2010 werd te Antwerpen uw wettelijke samenwoning met mevrouw O. I. (geboren te L. op [...]1987, van Poolse nationaliteit) geregistreerd.

Op 10.01.2011 diende u te Antwerpen een "Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie als partner in een duurzame relatie met mevrouw O. I." (bijlage 19ter) in.

Op 10.06.2011 werd u in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 30.06.2011 werd u in het bezit gesteld van een F-kaart die meermaals verlengd werd.

Op 07.04.2012 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging.

Op 04.07.2012 werd het aanhoudingsmandaat d.d. 07.04.2012 opgeheven.

Op 27.07.2012 werd u opgesloten onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van deelname bendevorming, diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 11.10.2012 werd u vrijgesteld onder voorwaarden.

Sinds 29.10.2012 bent u niet meer ingeschreven op hetzelfde adres als mevrouw O.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 22.04.2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis

daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, namelijk een Opel Corsa 3d Enjoy, een gouden armband en gouden cirkelvormige oorkingen. Dit feit pleegde u in de nacht van 4 op 5 april 2012.

Op 14.01.2015 werd u opgesloten in de gevangenis van Dendermonde uit hoofde van uw veroordeling bij verstek met onmiddellijke aanhouding d.d. 18.11.2014. U tekende op 15.01.2015 verzet aan.

Bij vonnis d.d. 09.02.2015 werd het ingediende verzet d.d. 15.01.2015 ongedaan verklaard gelet op uw niet verschijning op de terechtzitting van 26.01.2015.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 21.04.2015 (op verzet tegen vonnis bij verstek d.d. 18.11.2014; verzet ongedaan verklaard bij vonnis bij verstek van 09.02.2015) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of u deed geloven dat u gewapend was, namelijk 230 stuks diamanten ringen, oorbellen en hangertjes voor een totale waarde van 300.000 euro. Dit feit pleegde u op 19.01.2009.

Op 24.12.2015 werd er u een elektronisch toezicht (hierna: E.T.) toegekend door de Strafvuiveringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB), het E.T. kende een aanvang op 07.01.2016.

Op 11.03.2016 diende u te Aalst een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in.

De SURB van Antwerpen kende u bij vonnis d.d. 15.07.2016 een voorlopige invrijheidstelling toe. Op 25.07.2016 nam deze effectief een aanvang.

Daar de "Aanvraag om duurzaam verblijf niet binnen de vooropgestelde termijn van 5 maanden behandeld werd, werd deze automatisch goedgekeurd. Op 01.09.2016 werd u in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig tot 22.08.2021.

De Politie rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeelde u op 03.11.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 100 euro (x6 = 600 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) en tot verlies van recht tot sturen gedurende 15 dagen daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de verkeerswetgeving.

De Politie rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 29.11.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 50 euro (x6 = 300 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de verkeerswetgeving. De Politie rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Aalst veroordeelde u op 07.12.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 30 euro (x6 = 180 euro) (vervangend rijverbod: 30 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de verkeerswetgeving.

De Politie rechtbank van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde veroordeelde u op 22.12.2017 (bij verstek) tot een geldboete van 150 euro (x8 = 1.200 euro) (vervangend rijverbod: 60 dagen) en tot verlies van recht tot sturen gedurende 35 dagen van alle categorieën daar u zich schuldig had gemaakt aan inbreuken op de verkeerswetgeving.

Bij vonnis van de SURB d.d. 19.03.2018 werd de voorlopige invrijheidstelling d.d. 25.07.2016 herroepen. Het te behouden strafrestant werd bepaald op 262 dagen.

Op 04.04.2018 werd de wettelijke samenwoning met mevrouw O. I. eenzijdig stopgezet.

Op 09.12.2018 werd u aangehouden. Op 10.12.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging en informaticabedrog, bovendien werd ook het strafrestant ten gevolge van de herroeping van uw voorlopige invrijheidstelling d.d. 25.07.2016 in uitvoer gebracht.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 16.10.2019 (op beroep tegen vonnis d.d. 14.05.2019) tot 'een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig had gemaakt aan met bedrieglijk opzet, voor uzelf of voor een ander, een onrechtmatig economisch voordeel te hebben verworven door gegevens die worden opgeslagen, verwerkt

of overgedragen door middel van een / informaticasysteem, in een informaticasysteem in te voeren, te wijzigen, te wissen of met enig ander technologisch middel de normale aanwending van gegevens in een informaticasysteem te veranderen. Dit feit pleegde u op 26.11.2018.

Na een uitgangsvergunning op 26.06.2020 keerde u niet terug naar de gevangenis en was u tot 18.06.2021 voortvluchtig (357 dagen).

Sinds u in België verblijft, werd u reeds vier maal veroordeeld door de Politie rechtbank uit hoofde van verkeerszaken, werd u één maal veroordeeld door de Correctionele Rechtbank uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en twee maal door het Hof van Beroep uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt of getoond, of u deed geloven dat u gewapend was en informatica fraude. De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. U bevindt zich in de strafcategorie 5 tot 7 jaar en uw strafeinde is voorzien op 04.02.2023.

In de nacht van 4 op 5 april 2012 heeft u ingebroken in een woning te Wilrijk, waarbij naast een gouden armband en gouden cirkelvormige oorbellen, ook een Opel Corsa 3d Enjoy werd gestolen uit de garage. De bewoners lagen reeds enige tijd in het ziekenhuis. Eén dag later werd het bewuste voertuig teruggevonden, geparkeerd op een mindervalide plaats. Terwijl de verbalisanten wachtten op de takeldienst, kwam u naar het voertuig. U stapte in en vertrok met het voertuig. Op dat ogenblik besloot de politie u te interceperen. U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel voor een termijn van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis. U handelde met het oog op makkelijk geldgevoel waarbij u geen enkel respect toonde voor de fysieke en psychische integriteit van uw slachtoffers. De diefstal toont aan dat u geen respect heeft voor de eigendom van anderen. De diefstal waaraan u zich schuldig maakte, is in onze samenleving een plaag waaraan paal en perk moet gesteld worden. Voor deze feiten werd u op 27.07.2012 opgesloten onder aanhoudingsmandaat en op 11.10.2012 werd u mits naleving van het verbod u zich buiten de woonst te begeven na 20u en voor 7u 's morgens, vrijgesteld. Uit het arrest d.d. 21.04.2015 blijkt dat u deze voorwaarden niet steeds naar behoren naleefde. Bij controles van de politie in oktober 2012, in februari 2013, in maart 2013 en in april 2013 werd vastgesteld dat u niet thuis gaf en dat u de deur niet opende.

Bij uw veroordeling d.d. 21.04.2015 tot een gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding werd rekening gehouden met o.a. het veroorzaakte onveiligheidsgevoel, met de aard en de ernst, met het driest en onverschrokken en gewelddadig karakter waarmee u de overval pleegde, met de omstandigheid dat u een busje peperspray heeft gebruikt en met het totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. Op 19.01.2009 heeft u samen met 2 kompanen op klaarlichte dag twee Chinese handelsvertegenwoordigers in juwelen met geweld en met gebruik van een busje peperspray overvallen en dit nadat jullie een tip ontvangen hadden van de verantwoordelijke van de juwelierszaak zelf. Deze gewapende overval werd op een niets ontziende wijze uitgevoerd en daarbij hadden jullie een buit van 230 Juwelen gemaakt met een totaalwaarde van 300.000 euro. Uw gedrag is zonder meer laakbaar geweest en gaf uiting van een asociale persoonlijkheid, waarbij u ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat. Wat betreft voorgaande veroordeling kende de SURB u bij vonnis d.d. 15.07.2016 een voorlopige invrijheidstelling toe. Op 25.07.2016 nam deze effectief een aanvang. Deze voorlopige invrijheidstelling diende echter herroepen te worden. Uit het SURB vonnis tot herroeping van de voorwaardelijke invrijheidstelling d.d. 19.03.2018 blijkt dat de maatregel een moeizaam verloop kende. U volgde de opleiding ijzervlechter-bekister en Nederlandse lessen, maar sinds het beëindigen van de opleiding op 17.03.2017 werkte u slecht 1 maand in een bouwfirmat. U beschikte bijgevolg reeds geruime tijd niet over een tewerkstelling, noch over een volwaardig inkomen, waardoor ook uw financiële situatie zorgwekkend was. Een tijd overwoog u als zelfstandige te werken waardoor u ook niet meer over een leefloon beschikte. U was niet in staat uw schulden af te betalen en de rekeningen stapelden zich op. De budgetbegeleiding nam ook nog geen aanvang. Daarnaast maakte u zich tijdens de proeftermijn schuldig aan verkeersovertredingen die hebben geleid tot vier veroordelingen door de politierechtbank, met alle financiële complicaties van dien. Uit de verslaggeving bleek dat u de afspraken met de justitieassistent goed nakwam en u uw leefsituatie bespreekbaar stelde, maar het gebrek aan een tewerkstelling en de daarbij horende precare financiële

situatie baarde zorgen. U werd doorverwezen naar het OCMW en de werkwinkel maar tot op 08.02.201 B was dit echter zonder resultaat. Bij gebrek aan een voldoende veilig reclasseringsplan werd de maatregel tot voorwaardelijke invrijheidstelling op 19.03.2018 herroepen. Uw strafrestant werd bepaald op 262 dagen.

Op 10.12.2018 werd u opnieuw onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis, bovendien werd ook het strafrestant ten gevolge van de herroeping van uw voorlopige invrijheidstelling d.d. 25.07.2016 in uitvoer gebracht. Op 16.10.2019 werd u wederom veroordeeld, ditmaal tot een gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling. U was betrokken bij verschillende frauduleuze geldafhalingen en aankopen met een gestolen bankkaart, dan wel pogingen hiertoe. Enkele van deze verrichtingen werden door u zelf uitgevoerd. Bij uw eerste verhoor verklaarde u dat Y.M. zei dat de bankkaart in kwestie van een vriend van hem was en dat u daar niet meer over moest weten. Uit de elementen van het strafonderzoek, en meer bepaald de bankgegevens betreffende de (pogingen tot) verrichtingen met de gestolen bankkaart, de camerabeelden van plaatsen waar de bankkaart werd gebruikt en de verklaringen van juweliers, bleek dat er duidelijk op korte tijd getracht werd om de aan de bankkaart gekoppelde rekening(en) volledig leeg te halen. De bankkaart werd gebruikt voor verschillende geldafnames, aankopen en om te gokken in casino's. Vanaf 2u53 verschillende pogingen om cash geld af te halen aan bankautomaten; vanaf 3u07 betalingen in een nachtwinkel in de Gemeentestraat; na 3u20 gebruik van de bankkaart in casino's voor geldafhalingen, betaling in een voedingswinkel op de T.; om 4u29 werd de bankkaart drie keer gebruikt door Y.M. in een AXA-kantoor naast zijn woning; om 10u45 voor de aankoop van een GSM bij Tell-shop voor 799 euro; daarna werden er door u en M.M. verschillende pogingen ondernomen om in de diamantenweek juwelen aan te kopen ter waarde van 8.000 euro, 2.500 euro, 1.000 euro en 1.150 euro. Aangezien overduidelijk werd getracht om de rekening(en) volledig te plunderen, was het voor u duidelijk dat de bankkaart niet gebruikt werd met toestemming van de titularis en niet van een vriend van Y.M. afkomstig was. U was ook ongeloofwaardig in uw verklaring dat u geen weet zou gehad hebben van de overschrijving van 156.400 euro van de spaarrekening naar de zichtrekening van de benadeelde. Ook bij de pogingen tot aankopen bij juweliers moet het voor u duidelijk geweest zijn dat er frauduleus gebruik werd gemaakt van de bankkaart. In de zaak H. O. vroeg de zaakvoerder naar de identiteitskaart van M.M. waarbij M.M. zei dat hij deze in de wagen ging halen en zou terugkomen, waarna jullie de zaak verlieten en niet meer terugkwamen. U streefde louter eigen en makkelijk geldgewin na zonder hierbij rekening te houden met de eigendomsrechten van uw slachtoffer. U staat duidelijk niet stil bij de nefaste financiële gevolgen die uw daden veroorzaken bij uw slachtoffer, hetgeen uw opportunistische en egoïstische ingesteldheid aantoont.

Uit het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht d.d. 31.07.2020 blijkt dat de directie detentiebeheer u op 04.02.2020 5 uitgangsvergunningen toekende om uw reclasseringsplan verder te kunnen uitwerken. De eerste uitgangen vonden plaats op 06.03.2020 en op 13.03.2020. Beide verliepen zonder noemenswaardige problemen. Een derde uitgang werd opgenomen op 26.06.2020. Er werd die dag vastgesteld dat u niet terugkeerde naar de gevangenis en u was dan ook voortvluchtig tot 18.06.2021 (357 dagen).

Het is duidelijk dat u hardleers bent. U trok duidelijk geen lessen uit eerdere veroordelingen. De vroegere pogingen om u te doen conformeren aan de normen in onze maatschappij, door beroepsopleidingen en opleidingen inzake inburgering te volgen, hebben u er kennelijk ook niet van kunnen weerhouden om meermaals strafbare feiten te plegen.

Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 4 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt, allen bij verstek (op 03.11.2017, op 29.11.2017, op 07.12.2017 en op 22.12.2017). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes en tot rijverboden. U pleegde telkens inbreuken op de snelheidsbeperking. U staat duidelijk niet stil bij het risico waaraan u andere weggebruikers blootstelt door uw roekeloos gedrag. U gaat volledig voorbij aan de mogelijke gevolgen van uw handelen. U lijkt een leven te leiden waarbij u op geen enkele wijze rekening houdt met derden. U beseft bovendien niet dat het deelnemen aan het verkeer slechts kan gebeuren mits naleving van de vigerende wetten en besluiten. Deze feiten zijn ernstig omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan verantwoordelijkheidszin in het verkeer en verder aantonen dat u zich boven de wet verheven voelt.

Uit uw persoonlijk gedrag, komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het gedrag dat u al jaren vertoont, blijkt duidelijk dat u belust bent op snel en makkelijk geldelijk gewin en dat het u daarbij niet interesseert of dat geld nu uit de diefstallen of uit het plunderen van bankrekeningen van een onschuldige derden komt. Zoals reeds aangehaald, maakte u geen gebruik van de kansen die u geboden werden. U werd reeds vrijgesteld onder voorwaarden, welke u niet steeds na behoren naleefde; er werd u reeds een E.T. toegekend, waarna u nadien weer feiten pleegde; een voorwaardelijke invrijheidstelling die werd herroepen, waardoor er een strafrestant van 262 dagen ten uitvoer kwam en na uw derde uitgangsvergunning, namelijk op 26.06.2020, keerde u niet terug naar de gevangenis. U was voortvluchtig tot 18.06.2021. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat er in uw hoofde daadwerkelijk sprake is van schuldbesef of -inzicht, spijt of een duidelijke gedragswijziging.

Alles wijst erop dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt u te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De aard van de gepleegde feiten, het gegeven dat u reeds meermaals veroordeeld werd en dat u de gevangenis na een uitgangsvergunning voor 357 dagen ontvluchtte, maken dat het risico dat u ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden. Enige verbetering in uw persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Uw gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 21.09.2021 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 06.10.2021 werd de vragenlijst hoorrecht ingevuld. U verklaarde fiat uw taal Albanees is; dat u Engels en Nederlands kan spreken, lezen en/of schrijven; dat u sinds juni 2004 in België bent; dat u al lang niet meer in het bezit bent van reisdocumenten; dat u sinds uw vertrek niet meer in Macedonië bent geweest en dat u deze dus niet kon vernieuwen; dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in een huurappartement in de A. te Aalst; dat u een relatie heeft met DUP M. S. – [...] (kopie ID bijgevoegd); dat jullie 1,5 jaar samen zijn; dat uw neef M. F. in Oostende woont - tel.: [...]; dat u een goede band heeft met hem en hij u helpt (verklaring + ID bijgevoegd); dat uw vader op 15.05.2021 op 58-jarige leeftijd overleden is; dat hij sinds 2014 in België verbleef en periodes bij u gewoond heeft; dat uw moeder overleed in september 2020; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw broer M. J. in Duitsland verblijft; dat u niet zoveel contact heeft met hem; dat u verder geen familie heeft; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u uw opleiding Chemie in Macedonië behaalde (hogeschooltraject); dat u in België verschillende opleidingen volgde; dat de diploma's toegevoegd zijn; dat u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst omdat u op jonge leeftijd in Macedonië vertrokken bent; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, namelijk: dat u reeds sinds 2002 niet meer in Macedonië bent geweest; dat u er geen familie of andere contacten heeft en geen verblijfadres; dat u al 18 jaar in België bent en uw toekomst hier ziet.

U voegde volgende documenten toe: een getuigschrift - gezinssamenstelling d.d. 23.09.2021; een getuigschrift van woonst met historiek van het adres d.d. 23.09.2021; een mail van F. M. en een kopie van zijn verblijfstitel; uw loopbaangegevens; een getuigschrift van beroepsopleiding 'Bekister-ijzervlechter'; een diploma 'Basic Elements of Safety SCC - Basisveiligheid VCA'; deelcertificaten van de module 'Manueel niet-dekkend schilderwerk1'; 'Behangwerk'; 'Basis schilder- en behangwerk'; 'Manueel dekkend schilderwerk A' en 'Manueel dekkend schilderwerk B'.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in

het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u recht op verblijf in België bekwam naar aanleiding van een aanvraag d.d. 10.01.2011 op basis van uw toenmalige relatie met O. I. (geboren te L. op 30.10.1987, van Poolse nationaliteit, E+ kaart geldig tot 27.12.2023). Op 21.06.2010 legden jullie een "Verklaring van wettelijke samenwoning" af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen en op 04.04.2018 werd deze wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet. Uit deze relatie werden geen kinderen geboren. Uit het rijksregister blijkt dat jullie slechts tot 29.10.2012 ingeschreven waren op hetzelfde adres. Mevrouw O. kwam tot op heden (zie bezoekerslijst tot 06.12.2021) slechts 3 maal op bezoek in de gevangenis, namelijk op 01.02.2015, op 07.02.2015 en op 09.05.2015. In het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) is er geen sprake meer van het bestaan van een gezinsleven tussen u en mevrouw O.

In uw hoorrecht d.d., 06.10.2021 verklaarde u dat u reeds 1,5 jaar een relatie heeft met D. M.-S. (geboren te M. op [...]1989, van Roemeense nationaliteit). Er zijn verder geen details over deze relatie gekend. Jullie stonden nooit officieel ingeschreven op eenzelfde adres. Mevrouw D. kwam tot op heden slechts 3 maal op bezoek in de gevangenis, namelijk op 30.10.2021, op 15.11.2021 en op 24.11.2021 (zie bezoekerslijst tot 06.12.2021). Mevrouw D. werd in het rijksregister geregistreerd als verblijvende in Roemenië sinds 14.04.2020. Zij heeft geen recht op verblijf in België voor een periode langer dan 3 maanden. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, blijkt uit geen enkel voorliggend stuk. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat u in België een duurzame relatie heeft die als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

U vermeldde op het formulier hoorrecht dat uw neef M. F. (geboren te A. op [...]1975, nationaliteit: Kosovo — B-kaart geldig tot 19.02.2023) in Oostende woont en dat u een goede band heeft met hem en hij u helpt. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 1.7 .februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg,- Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- ' en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er wordt op geen enkele manier aangetoond dat het weldegelijk om een verwant gaat, noch wordt aangetoond dat de relatie die u met uw neef zou hebben, van dien aard is dat zij zou vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Verder verwees u naar uw broer M. J. (geboren te T. op [...]1987, nationaliteit: Macedonië - geen recht op verblijf) die in Duitsland verblijft. U verklaarde dat u niet zoveel contact heeft met hem. Naast het gegeven dat de verwantschapsband niet aangetoond werd, blijkt ook geen bijzondere afhankelijkheid tussen u en uw broer.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. De samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen mensen zoals u die alle regels met de voeten treden en die ondanks alle geboden kansen steeds weer hervallen in crimineel gedrag waar onschuldigen het slachtoffer van worden.

In het hoorrecht verklaarde u dat u reeds sinds 2004 in België verblijft, deze bewering wordt echter niet ondersteund door uw administratief dossier. Zoals reeds werd vermeld, werd uw aanwezigheid in het Rijk voor het eerst vastgesteld op 14.12.2008 toen een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld werd door de Politie van Antwerpen uit hoofde van een vechtpartij (AN.55.LB.153638/2008). Bij de controle op het politiebureau legde u een Kroatisch paspoort voor op naam van R. P., geboren te P. op [...]1987, nationaliteit: Kroatië. Dit paspoort was niet voorzien van een geldig visum. Op 31.03.2010 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opgesteld door de Politie BRUNAT. U verklaarde toen al een jaar in België te verblijven, maar legde een paspoort voor die een Schengen-inreisstempel d.d. 08.02.2010 bevatte.

Er kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van 11 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Er kan worden aangenomen dat u tijdens deze periode sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Macedonië, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing van u zal vergen.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. De gevolgde opleidingen en de vaardigheden die u heeft opgedaan, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Macedonië of daar waar u zich zal vestigen enkel positief beïnvloeden. Uit niets blijkt dat u met de werkervaring die u in België hebt opgedaan, geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Macedonië om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U verklaarde eveneens dat u in Macedonië een opleiding Chemie heeft gevolgd (hogeschooltraject).

Het contact met vrienden, met kennissen, met uw neef in België en met uw broer in Duitsland kan u onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken. Daarnaast kunnen zij u ook vanuit België of Duitsland ondersteunen bij uw herintegratie in uw thuisland dan wel in een derde land.

Er is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Macedonië, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben, ook al verklaarde dat u reeds sinds 2002 niet meer in Macedonië bent geweest; dat u er geen familie of andere contacten heeft en geen verblijfadres. Zelfs indien u er geen familie of contacten meer zou hebben, bent u hoe dan ook een volwassen man van 36 jaar oud die zelfs zonder resterende familie in staat zou moeten zijn elders opnieuw een leven op te bouwen: U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven, u liep er school, u volgde er een opleiding Chemie (hogeschooltraject) en u spreekt de taal.

Hoe dan ook, de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoeker een aantal veroordelingen heeft opgelopen niet door hem betwist.

Hij wenst wel te benadrukken dat de feiten pleegd werden in een zeer specifieke periode van zijn leven, toen hij niet in een goede plaats was, figuurlijk gezien.

Verzoeker is oprecht dat hij geen feiten meer zou plegen en hij wenst een normale leven te kunnen leiden en contact met familieleden te kunnen onderhouden.

Artikel 8 luidt als volgt:

“ 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezins-leven, zijn woning en zijn briefwisseling.”

Verzoeker wenst zijn familieleden te kunnen zien en de banden te onderhouden. Dat zijn partner, mevrouw D. hem slechts recent in de gevangenis bezocht hebben, zegt niets over de banden met verzoeker doch wel iets over de coronapandemie.

Verzoeker heeft geen familieleden meer in Macedonië doch hij heeft wel familie in België met wie hij een hechtere band heeft. Zijn neef woont in Oostende en zijn broer in Duitsland. Zijn band van afhankelijkheid met deze familieleden groter is aangezien hij geen kinderen noch ouders meer heeft. Zij zijn zijn gezinsleden.

Bovendien hij woont reeds 17 jaar in België zodat zijn centrum van belangen zich hier bevindt.

Hij is sinds 2002 niet meer in Macedonië geweest. Men kan niet zomaar veronderstellen dat hij daar wel nog banden heeft.

Een inbreuk in het privé en familieleven zal maar als legitiem worden aanzien als ze door het nationale recht is voorzien, een legitiem doel dient, nodig is in een democratische samenleving of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De staat moet aantonen dat er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is die, voor de openbare orde en openbare veiligheid, zwaarder weegt dan de persoonlijke belangen die verzoeker doet gelden.

Justitie zou zijn recidivegevaar als laag beoordeeld hebben aangezien zij bereid waren om hem vrij te laten voor uitgangen om zijn reclassering voor te bereiden.

Verweerster moet motiveren waarom er sprake is van een actuele en werkelijke bedreiging. Het hypothese dat het zou kunnen voordoen als het reeds één keer zich heeft voorgedaan volstaat niet. Men neemt hiermee een beslissing met vergaande gevolgen. Het moet grondig gemotiveerd zijn wat niet het geval is. Zijn reclassering werd voorbereid wat wil zeggen dat de instanties van justitie oordeelde dat een recidivegevaar als laag zou beschouwd worden.

Verzoeker is reeds, voor deze feiten met zijn gevangenisstraf gestraft. De inmenging is disproportioneel: de privébelangen van verzoeker wegen zwaarder dan de hypothetische en niet bewezen gevaar voor de openbare orde. Het privé- en familieleven van de betrokkene speelt zich immers in België af vermits zijn belangrijke familieleden hier wonen, met naam zijn partner en zijn neef. Deze beslissing is dan onvoldoende gemotiveerd.”

Verzoeker betwist niet dat hij een aantal veroordelingen heeft opgelopen, maar benadrukt dat deze zijn gepleegd in een zeer specifieke periode, toen hij “niet in een goede plaats was”. Thans wijst hij erop dat hij oprecht geen feiten meer zou plegen en een normaal leven met zijn familieleven wil onderhouden. Het feit dat de partner van verzoeker hem pas recent in de gevangenis heeft bezocht, is te wijten aan de coronapandemie aldus verzoeker. Verder wijst verzoeker op zijn neef in Oostende en zijn broer in Duitsland en stelt dat zijn afhankelijkheidsband met de familieleden in België groter is aangezien hij in Macedonië geen familie meer heeft. Wat betreft zijn privéleven, stelt verzoeker dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, nu hij hier al zeventien jaar is. Dat hij nog banden zou hebben in Macedonië, is volgens verzoeker een loutere veronderstelling. Verder vervolgt verzoeker dat justitie zijn recidivegevaar als laag heeft beoordeeld, aangezien zij bereid waren om hem vrij te laten voor uitgangen om zijn reclassering voor te bereiden. Verzoeker wijst erop dat de gemachtigde moet motiveren waarom er sprake is van een actuele en werkelijke bedreiging. Voor hem valt de hypothese van de gemachtigde

dat het zich nog zou kunnen voordoen omdat het zich reeds een keer heeft voorgedaan. Nu de beslissing verregaande gevolgen heeft, moet deze grondig worden gemotiveerd wat volgens hem niet het geval is.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuursde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt in geen geval aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de motieven wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, in casu artikel 44bis, § 2 en § 4 van de Vreemdelingenwet.

Paragraaf 2 luidt als volgt:

“De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Paragraaf 4 van dezelfde bepaling luidt als volgt:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Aangezien verzoeker een duurzaam verblijfsrecht had verworven als familielid van een unieburger, kan de gemachtigde dit enkel beëindigen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Hij dient hierbij ook rekening te houden met onder meer de gezinssituatie, zoals eveneens beschermd door artikel 8 van het EVRM.

Anders dan verzoeker heeft aangevoerd, heeft de gemachtigde in casu zeer grondig gemotiveerd waarom verzoeker beschouwd wordt als een ernstig gevaar voor de openbare orde, waarbij de actualiteit van dit gevaar wel degelijk op redelijke wijze werd aangetoond. In geen geval heeft de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat het gevaar zich eenmaal heeft voorgedaan, om hieruit te besluiten dat het gevaar zich nog zal voordoen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op bijzonder gedetailleerde en zorgvuldige wijze heeft verwezen naar een hele reeks van aanhoudingen en veroordelingen meestal voor diefstal, waarbij niet zelden geweld of bedreiging gepaard ging en wapens of op wapens gelijkende voorwerpen werden gebruikt. Er is eveneens sprake van informaticabedrog. Op 16 oktober 2019 veroordeelde het hof van beroep verzoeker nog tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling. Het hoeft geen betoog dat dit een zware veroordeling betreft. Het feit dat wettelijke herhaling werd weerhouden, bewijst dat verzoeker zich blijft schuldig maken aan misdrijven.

Verder wijst verzoeker op het feit dat men bereid was hem uitgangsvergunningen toe te kennen om zijn reclassering voor te bereiden. Hij gaat met deze stelling evenwel niet in op de gedetailleerde motieven in de bestreden beslissing waarin wordt rekening gehouden met uitgangsvergunningen en elektronisch toezicht, waarbij de gemachtigde erkent dat de eerste uitgangsvergunningen zonder noemenswaardige

problemen verliepen, maar waarbij er eveneens op wordt gewezen dat verzoeker na een uitgangsvergunning op 26 juni 2020 niet terugkeerde naar de gevangenis en bijna een jaar voortvluchtig was. Bijgevolg wijst de gemachtigde op het vonnis tot afwijzing van een elektronisch toezicht van 31 juli 2020. De gemachtigde motiveert eveneens dat bij gebrek aan een voldoende veilig reclasseringsplan een maatregel tot voorwaardelijke invrijheidsstelling op 19 maart 2018 werd herroepen. Verzoeker kan aldus niet overtuigen met een verwijzing naar het feit dat hem ooit uitgangsvergunningen werden toegekend om aan te tonen dat hij geen ernstig gevaar meer betekent voor de openbare orde. Verder betekent evenmin het feit dat verzoeker reeds voor zijn daden met gevangenisstraffen werd bestraft, dat zijn verblijf niet bijkomend zou mogen beëindigd worden, des te meer daar dit juist steunt op een ernstig gevaar voor de openbare orde.

De motieven zijn ruimschoots afdoende en getuigen van een bijzondere zorgvuldigheid in casu. Een schending van de motiveringsplicht blijkt niet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het gezinsleven verwijst verzoeker naar zijn neef in Oostende en zijn broer in Duitsland en zijn afhankelijkheid van hen, nu hij geen kinderen heeft. De Raad bevestigt het theoretisch standpunt van de gemachtigde in de beslissing dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt

door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu heeft de gemachtigde geen dergelijke afhankelijkheidsband aangenomen, hetgeen de Raad niet kennelijk onredelijk lijkt. Het loutere feit dat verzoeker zelf geen kinderen heeft, houdt geenszins in dat hij bijgevolg afhankelijk zou zijn van zijn neef of broer.

Verder wijst verzoeker op zijn relatie met Mw. D. De gemachtigde heeft in de bestreden beslissing opgemerkt dat deze relatie anderhalf jaar zou bestaan volgens verzoekers verklaringen maar dat zij nooit zijn ingeschreven op eenzelfde adres. Hij wijst er eveneens op dat zij maar drie keer verzoeker in de gevangenis heeft bezocht. Verzoeker betwist ook het motief niet dat Mw. D. in het rijksregister staat geregistreerd als verblijvende in Roemenië. Verder blijkt uit geen enkel stuk, aldus de gemachtigde, het duurzaam karakter van de relatie.

De Raad wijst erop dat het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu kan de Raad de gemachtigde volgen dat geen duurzaam karakter kan aangenomen worden van de relatie die verzoeker aanhaalt met Mw. D. Ook al is het niet uitgesloten dat de coronapandemie mogelijk een rol heeft gespeeld in de bezoekmogelijkheden van verzoeker, dan nog is niet betwist dat het een relatie betreft van maar anderhalf jaar, dat er geen sprake is van inschrijving op hetzelfde adres en dat Mw. D. in het rijksregister staat geregistreerd als verblijvende in Roemenië. Bijgevolg kan geen beschermingswaardig gezinsleven van verzoeker worden aangenomen in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat er ook geen schending van het gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan voorliggen. De gemachtigde moet immers maar overgaan tot een belangenafweging of proportionaliteitstoets in het licht van het gezinsleven als een beschermingswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

Wat betreft het privéleven, benadrukt het Hof dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

Verzoeker voert aan dat hij al 17 jaar in België woont, hij sinds 2002 niet meer in Macedonië is geweest en men niet kan veronderstellen dat hij er nog banden heeft. Volgens verzoeker wegen ook zijn privébelangen zwaarder dan het niet bewezen gevaar voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoeker hoe dan ook een volwassen man is van 36 jaar oud, die zelfs zonder resterende familie in staat moet zijn in zijn herkomstland een leven op te bouwen aangezien hij er het grootste deel van zijn leven heeft verbleven, er school liep, een hogeschoolopleiding volgde en de taal spreekt. De gemachtigde stipt ook aan dat het eerste spoor van verzoeker dateert van 2008 in het kader van een vechtpartij, zodat niet is

aangetoond dat verzoeker al zeventien jaar in België woont. De Raad erkent dat verzoeker reeds lang op Belgisch grondgebied verblijft en een duurzaam verblijfsrecht had, doch de gemachtigde heeft er terecht op gewezen dat verzoeker geen bijzondere binding heeft met België die een normale binding overstijgt. Ook al neemt de gemachtigde aan dat verzoeker in zo'n lange periode wellicht sociale banden gesmeed heeft en dat het een aanpassing zal vergen om in het herkomstland terug een leven op te bouwen, toch concludeert de gemachtigde dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten een inmenging in het recht op het privéleven rechtvaardigen omdat die bescherming zwaarder weegt dan de privébelangen die verzoeker kan laten gelden. De Raad is opnieuw van oordeel dat dit standpunt geenszins kennelijk onredelijk is. In de mate dat een beschermingswaardig privéleven moet aangenomen worden, heeft de gemachtigde een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek gedaan van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het proportionaliteitsonderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM werd op een redelijke en zorgvuldige wijze uitgevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES